

Sisältö, Joulu 2003

Puheenjohtajan porinat II / 2003 eli olisiko aika kysyä itseltämme; ”mitä voin tehdä kerhomme yhteisen hyvän eteen”, ”mitä kerholtani saan” sijaan?	1
Kerhon sihteerin terveiset.....	4
TALVITERVEISIÄ !.....	6
Erotuomariasettelut, palkkiot ja niiden maksatus.....	7
Vuoden 2004 koulutuksista.....	3
Keski-Suomella kulki kerhopelissä kovempaa.....	8
Nuorten tuomareiden kurssi 1, Rauma, 12.-15.6.2003.....	10
Viisi päivää jalkapallopääkaupungissa	13
FIFA U-17 WORLD CHAMPIONSHIP, FINLAND.....	20

Jäsenmaksu vuonna 2004 on vain 20 euroa! Maksa se pikaisesti, ettei asia unohdu!

Kerhomme tilinumero on 529002-495305

Pupilli on Keski-Suomen Erotuomarikerho ry:n tiedustuslehti, joka ilmestyy nyt 17. vuotta.
Tämän Pupillin kokosi Ville Koskiniemi.

Tom Kakkola

Puheenjohtajan porinat II / 2003 eli olisiko aika kysyä itseltämme; ”mitä voin tehdä kerhomme yhteisen hyvän eteen”, ”mitä kerholtani saan” sijaan?

Tervehdys Arvon Kollegat, Ystävät ja kylän miehet pitkästä ajasta näin kirjallisesti! Kerhomme 47. toimintakausi on päättymässä ja 50v. juhlat lähestyvät kovaa vauhtia. Tätä tapahtumaa varten olemme valmistautuneet taloudellisesti jo kolme vuotta, jotta voisimme järjestää ”vuosirenkaiden” vaatiman arvoiset kekkerit. Lisäksi olisi hienoa jos saisimme myös kirjallisen muiston tästä pitkästä taipaleestamme tuleville yhdistysaktiiveillemme, erotuomaripolville ja yhteistyökumppaneillemme. Nyt olisi löydettävä henkilö, joka haluaisi ottaa vastaan tämän vaativan, haasteellisen ja toivottavasti myös palkitsevan tehtävän. Nyt aloittaessa materiaalin keräämiseen ja työstämiseen aikaa ainakin olisi riittävästi. Jos tunnet pienen sisäisen historioitsijan/kirjailijan heränneen sisälläsi ota rohkeasti yhteyttä johtokuntaasi ja tartu tilaisuuteen!

Puolivuosisataa on hieno saavutus yhdistykselle kuin yhdistykselle ja sen vaiheiden dokumentointi on kunniatehtävä, johon kannattaa tarttua.

Yhdistyksemme toiminnassa on pikkuhiljaa tapahtumassa sukupolven vaihdos. Tarvitsemme uusia, nuoria toimijoita seuraamme, jotta kerhostamme ei tulisi pienen aktiivijoukon ”ukkoporukka”, joka toimii vain omaksi ilokseen ja muiden kauhuksi. Tämä tarkoittaa myös, erityisesti, uusien kasvojen saamista luottamus-/toimihenkilöiden posteille, jotta toimintamme säilyisi ”raikkaana”, idearikkaana ja elinvoimaisena. Vaikka pyrimmekin aktiivisesti saamaan toimintaamme uusia toimijoita, niin on ollut ilahduttavaa nähdä teitä, kahta *vanhaa partaa*, kerhomme toimintaan suuresti vaikuttanutta henkilöä, tapahtumissamme. Kiitos teille, Kake ja Yki, että olette halunneet tulla mukaan tilaisuuksiimme! Toivottavasti tapaamme teitä ja muita, jo hiukan taka-alalle siirtyneitä jäseniämme, entisiä aktiivejamme, useammin järjestämissämme tilaisuuksissa.

Jäsenmäärämme on ollut viime vuosina tasaisesti laskusuunnassa. Missä vika? Asetimme tänä vuonna johtokunnassa, jälleen kerran, tavoitteeksi jäsenmäärän kasvattamisen. Emme aivan päässeet asettamaamme n. 10 % jäsenmäärän kasvuun, mutta saimme kehityksen suunnan muutettua. Tulevan vuoden toimintasuunnitelmaan on kirjattu suunnilleen samansuuruinen jäsenmäärän kasvutavoite. Tähän tavoitteeseemme päästäksemme tarvitsemme jokaisen nykyisen jäsenen aktiivista kampanjointia uusien erotuomarikokelaiden rekrytoimiseksi kerhomme toimintaan. Vuosikokouksen yksi selkeä helpotus liittymiseen kerhoomme on jo aikaisemmin ollut liittymismaksun poistaminen ja nyt, uutena kokeiluna, ns. *juniorijäsenmaksun* käyttöönotto.

47. toimintavuotemme on kokonaisuutena ollut varsin onnistunut. Olemme johtokunnassa tietoisesti pyrkinneet, ulkoistamalla tiettyjä tehtäviä, aktivoimaan jäseniämme osallistumaan toimintaamme. Tästä yhtenä esimerkkinä on pari vuotta sitten johtokunnan ulkopuolella annettu tiedotuslehtemme Pupillin ja tietopakettimme Erotuomarin Tietosivujen toimittaminen, joiden julkaiseminen varsinkin tänä vuonna *tökkinyt* todella pahasti. Uuteen johtokuntaan tämä tärkeä osa toimintaamme on otettu takaisin johtokunnan hoidettavaksi ja tehtävää hoitaa vuoden alusta, uutena johtokuntaan tullut, tietoliikennegurumme Ville ”Vilperi” Koskiniemi. Tervetuloa mukaan haasteelliseen johtokuntatyöhön, Ville!

Tällä kaudella saimme, pitkästä aikaa, monella tapaa varsin merkittävän yhteistyökumppanin, jonka avustuksella pystyimme tarjoamaan, teille arvon jäsenemme, kerhon puolesta tiettyjä etuja hankintoihin ja saimme tukea muihin toimintoihimme. Puheenjohtajana olen hyvin pettynyt omaan panokseemme tämän yhteistyösopimuksen tiimoilta. Emme mielestäni pystyneet, aivan täysin, pitämään omaa osaamme tästä sopimuksesta. Toivon hartaasti, että kaikesta huolimatta nykyinen yhteistyökumppanimme haluaa jatkaa yhteistyötä tulevana vuonnakin ja pystymme, ehkäpä, hankkimaan muutaman uuden partnerin. Jos aiomme tulevaisuudessakin pystyä tekemään varustehankintoja ja tukemaan, teidän, jäseniemme koulutusta tarvitsemme tämän luonteisia yhteistyömuotoja. On turhauttavaa hankkia yhteistyökumppaneita ja tehdä sopimuksia kerhon nimissä, kun emme niihin yhdessä pysty täysin sitoutumaan.

Tämän tapainen talkootoiminta yhteisen hyvän eteen on helpoin mahdollinen tapa olla mukana yhteisessä varainhankinnassa. Yhteistyösopimusten mukana mahdollisesti saatavat talkoot ovat varmasti tervetullutta ja mukavaa vaihtelua pelkkiin turnaustalkoisiin, joihin niihinkin toivon ensi vuonna KAIKKIEN varautuvan hyvissä ajoin ja osallistuvan, mahdollisuuksiensa mukaan, ilman sen kummempaa erillistä anelua. Jos joku jäsenemme on tätä toimintamallia vastaan, niin toivon hän ottaa yhteyttä joko minuun henkilökohtaisesti tai johtokuntaan ja esittää perus tellut parannusehdotuksensa.

Täytyy rehellisesti myöntää, yhtään itseäni tai muuta johtokuntaa puolustelematta, että työsarkaa johtokunnalla on riittänyt, kun olemme yrittäneet pitää kerhoamme yhtenä toimivimmista erotuomarikerhoista tässä valtakunnassa. Liekö toimintamme hienoinen taantuminen merkki siitä, että tekijöitä on liian vähän ja suurin vastuu toiminnan pyörittämisestä on, vain ja ainoastaan, johtokunnan harteilla. Liialta tehtävien keskittymisestä johtuneeseen myös se seikka, että kun saamme jonkun toimintamme osa-alueen kuntoon, niin joku toinen osa-alue alkaa *prakaa*? Esimerkiksi tästä käynee jo edellä mainitsemani tiedotustoiminta. Pari vuotta sitten oli talouden dokumentointi rempallaan ja kun johtokuntamme vähäiset voimavarat suunnattiin tähän ongelmaan, alkoi tiedotuksemme onnahdella.

Tämän motivointi osuuden jälkeen onkin varmaan syytä vilkaista hiukan kohti (toimivan kerhomme?) valoisaa tulevaisuutta?

Koulutuksemme tulee kokemaan suuria muutoksia. Tiedossammehan on, että Hannu Kylmäniemi muuttaa, *siviilityönsä* vuoksi, ruuhkasuomeen, jättäen kohtalaisen suuret saappaat täytettäväksi. Vetoankin teihin kokeneemmat kollegamme, saadaksemme ne täytettyä, että olisitte käytettävissä koulutuksia suunniteltaessa ja niitä toteutettaessa. Hanskille suurkiitos tekemästasi pyyteettömästä kerho- ja koulutustyöstä kerhomme eteen ja menestystä tuleviin haasteisiin! Ethän kuitenkaan unohda meitä aivan kokonaan?

Kerhokoulutuksemme on kuulunut olennaisena osana kevät kaudella järjestetyt Kuukausikerhot. Nyt nämä tilaisuudet ovat ilmeisesti tulleet tiensä päähän ja joudumme yhdessä miettimään uudenlaisia koulutusmuotoja. Järjestämme tammikuun lopussa, **26.1.2004**, Kerhokokoontumisen nimeä kantavan tapahtuman, jossa toivon, teidän kaikkien jäseniemme, olevan paikalla suunnittelemassa tulevan kevään koulutuksiamme. Olkaa paikalla tekemässä itsellenne mielekkäitä koulutustapahtumia!

Palloliiton piirin toimistossakin tapahtuu. Palloliitto on yhteistyössä piiriensä kanssa toteuttamassa uutta erotuomarikoulutusjärjestelmää. Käytännössä tämä tarkoittaa, että nykyinen liittokouluttaja / -tarkkailija järjestelmä romutetaan ja piireihin pyritään palkkaamaan yksi, OTO pohjalta toimiva,

erotuomariasiantuntija, joka toimii piirin ja liiton välisenä linkkinä suunniteltaessa piirin erotuomarikoulusta. Ilmeisesti jokainen piiri määrittelee valittavan henkilön lopullisen toimenkuvan? Tähän sisältynee koulutuksen ja tarkkailun koordinoinnin, piirin alueella, lisäksi erotuomariasettelut kesän otteluihin? Juuri tämä jälkimmäinen osa-alue kiinnostaa meitä, piirin ainoana erotuomarikerhona ja jäsen seurana, erityisesti ja herättää tiettyjä kysymyksiä: ”kuka tehtävään valitaan?, onko valittavalla henkilöllä tarvittava tieto toiminnastamme ja näkemys erotuomareistamme ja heidän kyvyistään ja tarpeistaan?”. Asiaan saataneen selvyys viimeistään tammikuussa?

Lopuksi kiitos kuluneesta vuodesta ja osoittamastanne luottamuksesta allekirjoittanutta kohtaan valitessanne minut jatkamaan kerhotyötä puheenjohtajanne ominaisuudessa myös tulevana vuonna 2004!

Tomppa

Rauhallista ja lahjarikasta Joulua ja Onnellista Uutta vuotta 2004!

Vuoden 2004 koulutuksista

Kerhomme koulutusmalli tulee uusiutumaan ensi kaudelle. Perinteisiä kuukausikerhoja ei enää järjestetä vaan pyritään sen sijaan järjestämään nk. Kuukauden ottelu-tapahtuma. Tavoitteena on aktivoita kerhomme kokemattomampia tuomareita ja tarjota heille mahdollisuus kehittää taitojaan kokeneempien tuomareiden ohjauksessa. Kuukauden ottelu-tapahtuma käsittää ennen ottelua tapahtuvan tehtävän määrittämisen, itse ottelun seuraamisen ja ottelun jälkeisen tehtävän analysoinnin vastuullisen tapahtumajohtajan johdolla.

Koulutuksen vastuuhenkilöksi on hallituksen toimesta valittu Markku Niemelä, kun Hannu Kylmäniemi jättää Keski-Suomen työtehtäviensä takia.

Keski-Suomen erotuomarikerho kokoontuu keskustelemaan koulutuksesta ja muista kerhon käytännön toimintaan liittyvistä asioista tammikuun 26. päivä klo 18.00. Paikka ratkeaa myöhemmin.

Tule mukaan ja kanno kortesi kekoon!

Kari Saari

Kerhon sihteerin terveiset

Kerhon sihteeri muistuttaa jäsenistöä seuraavista asioista:

1. Jäsenmaksu 2004

Kerhon jäsenmaksu on ensi vuonnakin **20€**. Uutena on juniorijäsenmaksu suuruudeltaan **10€**. Siihen ovat oikeutettuja 1984 ja sen jälkeen syntyneet. Maksa jäsenmaksusi tammikuun aikana kerhon tilille K-S OP 529 002 - 495 305. Käytä viitettä 123 000.

Maksettu jäsenmaksu takaa, että olet mukana mm. varustehankinnoissa ja saat kerhon julkaisut ja tiedotteet.

2. Kauden palkitut

Kerho palkitsi kauden päättäjaisissä Naantalissa seuraavat erotuomarit:

Vuoden erotuomari:	Santtu Keto
Vuoden avustava erotuomari:	Janne Kauranen
Ykin pytty:	Timo Gustafsson
Kunnon kaverin kiulu:	Raimo Hurskainen
Kruten kiertopalkinto:	Matti Linna
Vuoden tulokas:	Paavo Kriktilä
Kerhoaktiivi:	Pirjo Kyyrönen
Vuoden tarkkailija:	Hannu Kylmäniemi

SPL:n Keski-Suomen piiri palkitsi piirin jalkapallotuomarina Tom Kakkolan, lupaavimpana tuomarina Ville Koskiniemen ja futsaltuomarina Timo Gustafssonin.

3. Futsal Vaaja Cup

Kerhon oma futsalturnaus Futsal Vaaja Cup pelataan 27.-28.3.2004. Merkitse ajankohta jo kalenteriisi.

Lisäksi tiedossa on B-junioriturnaus Hipposhallissa 17.-18.1.

4. Muuttuneita osoitteita ja puhelimia

Palloliiton Keski-Suomen piirin piiritoimisto on muuttanut Hippokselle, jäähallin kiinteistöön, Alakulma-baarin yläkertaan. Käynti on jäähallin pääovesta.

Osoite on Rautpohjankatu 10, 40700 Jkl. Uudet puhelinnumerot ovat:

Piiritoimisto 652 348 ja faksi 215 288
Esko Hietikko 215 299
Timo Hämäläinen 215 266
Toimistos sihteeri 676 062

5. Kerhon johtokunta

Syyskokous valitsi kerhon puheenjohtajaksi edelleen Tom Kakkolan. Johtokuntaan valittiin uutena jäsenenä Ville Koskiniemi. Hannu Kylmäniemi muuttaa joulukuun alussa uusiin työtehtäviin Helsinkiin.

Terveisin:

Kari Saari
Päijätpolku 2 A 3
40950 Muurame
Puh. 3732 355 (k.)
659 645 tai 0400-515 630 (t.)
kari.saari@muurame.fi

**Keski-Suomen Erotuomarikerho ry:n
kevätkokous on**

**torstaina 12.2.2003 klo 19.00 piirin
kokoustilassa.**

(Sijainti ravintola Alakulman yläpuolella.)

Esillä ovat sääntöjen määräämät asiat. eli
mm. vuoden 2003 toimintakertomuksen ja
tilinpäätöksen hyväksyminen.

Tervetuloa!

Matti Linna

TALVITERVEISIÄ !

Talven ottelut lähestyy. Ohessa joitakin asioita, joita olisi hyvä näin aluksi muistaa.

Isonkentän talven harjoituspelit siis jakaa halukkaiden kesken keskitetysti Kerhomestari Matti Linna. Kerhomestari katsoo ja asettelee talven otteluihin tuomarit mahdollisimman tasapuolisesti. Palkkiot peleistä maksaa sitten K-S ETK.

Mikäli esteellisyyksiä talven kuluessa muodostuu, ne tulee ilmoittaa etukäteen kerhomestarille, joka pystyy näin ottamaan ne huomioon tehdessään talviotteluiden määräyksiä.

Turnaussäännöt, palkkiot, yms. lukee yleensä etukäteen turnausten erotuomarimääräyksissä.

PALLOKIRJA tulee pitää ehdottomasti mukana talvellakin kentillä liikuttaessa. Kiinnittäkää huomiota taas kuitteihin, jotka tulee jatkossa muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta aina lähetetään kerhomme taloudenhoitajalle, Timo Gustafssonille. Ottelut tulee eritellä selvästi, päivätä ja allekirjoittaa.

Tarkistakaa ennen turnauksia oma tuomarivarustus, joka sisältää vähintään (mustan)tuomaripaidan, hyvän pillin ja kellon. Keltaisen ja punaisen kortinhan voi nikkaroida pahvista itsekin, vihreätä unohtamatta. Kortteja, kansioita ja pillejä on jonkin verran Kerhomestari Matti Linnalla seuramme varastossa. Kannattaa kysyä tuomaripaitaa, ja muitakin varusteita myös toisilta tuomareilta.

Tuomarivarusteita, paitoja, sukkia, shortseja ja pillejä:

Urheilukamu Oy T.Pohjankoski puh. 014-3731464, Kesport Intersport puh. 014-216805.

27. – 28. maaliskuuta Erotuomarikerhomme järjestää Futsal VaajaCup turnauksen, joten pistäkää päivämäärä kalentereihinne → kaikille tulee tehtäviä.

Esteellisyydet Linolle tammikuun puoleenväliin mennessä !

Hyvää Joulua ja rauhallista Uutta vuotta teille kaikille!
Lino

Erotuomariasettelut, palkkiot ja niiden maksatus

Harjoitusotteluihin erotuomareita edustava erotuomarikerho määrittää erotuomaripalkkiot.

Keski-Suomen erotuomarikerhon Kerhomestari Matti Linna pyrkii asettelemaan tuomarit kaikkiin isonkentän harjoitusotteluihin.

Tarkoituksena on helpottaa seuroja tuomareiden hankinnassa, sekä jakaa ottelut tasaisesti kaikkien halukkaiden tuomareiden kesken.

Yksittäisissä harjoitusotteluissa kotijoukkue maksaa palkkiot viimeistään kolme(3) päivää ennen ottelua tilille: **529002-495305 (K-S ETK ry)** viitteellä, joka seuraa erotuomarimääräyksen mukana tulevassa laskussa, ellei joukkue ole sopinut muunlaisesta menettelystä paikallisen erotuomarikerhon (K-S ETK) kanssa.

Tuomaristo tarkastaa ennen tehtäväänsä joukkueen edustajan esittämän virallisen maksukuitin,

Erotuomarikorvaukset 2004:

Miehet, naiset, A-nuoret

B-, C- ja D-nuoret

Pikkunaperot

55€ /kolmikko, 35€ /pelkkä ET,

40€ /kolmikko, 25€ /pelkkä ET.

alareunan taulukko.

Turnaukset tulee aina neuvotella erikseen K-S ETK :n kanssa. Yhteyshenkilöinä ovat pj. Tom Kakkola, mob: 040-586 5413, työ: 014-449 9416, fax: 014-449 9421(t.) tom.kakkola@ray.fi (t.) ja tuomarit määräävä Matti Linna.

Harjoitusottelut tulee ilmoittaa Kerhomestarille (Matille) viimeistään 10 päivää aikaisemmin. Turnausten ottelumäärät ja –aikataulut tulee toimittaa kaksi viikkoa ennen turnausta. Näin pyrimme takaamaan otteluihin ja turnauksiin erotuomarit.

Turnaushaarukointia seuroille junioriturnauksiin C-junioreista nuorempiin, lähtökohdaksi turnauskulujen laskemista varten.

Lähtökohta on 25 centtiä per minuutti.

Otteluaika:

2 x 15 min.

7,50 euroa /tehtävä

2 x 20 min.

10,00 euroa /tehtävä

2 x 25 min.

12,50 euroa /tehtävä

Yhteistyöterveisin K-S ETK :n Kerhomestari Matti Linna.

Keski-Suomella kulki kerhopelissä kovempaa

Kuopion Erotuomarikerho – Keski-Suomen Erotuomari kerho: 2–3 (0–2)
KSEKin maalit: Santtu Keto 2, Jari Pilkkakangas 1

Perinteinen Kuopion ja Keski-Suomen erotuomareiden välinen kerho-ottelu pelattiin tänä vuonna kauniissa luontomaisemissa savolaisella ruohokentällä. Keski-Suomesta haastavaan vierasotteluun oli lähtenyt vajaan parinkymmenen hengen vahvuinen seurue uhmaamaan uupumusta ja kaikkialla lämpimässä mutta vaarallisen kosteassa kesäsäässä vaanivaa nestehukkaa.

Menomatka sujui rattoisasti keskustelun, huoltoasemapysähdysten ja useaan kertaan keskeytetyn tietovisailun merkeissä. Perille päästyään seurueelle jäi mukavasti aikaa alkulämmittelyyn ja kaiken kukkuraksi joukkue vahvistui vielä ennen alkuvihellystä omalla kyydillä paikalle saapuneella Ville Santalalla. Tämä liikuttava asialle omistautuminen olikin omiaan hillitsemään arvostelua, kun VJK-hyökkääjä ei ottelun tiimellyksessä pystynytään maalintekoon.

Santala oli niitä harvoja aktiivipelaajia/tuomareita, joka vaivautui matkalle mukaan. Pelaajavalmentaja Matti Linnalla riitti kuitenkin materiaalia kokoonpanon kasaamiseen. Vaikka ratkaisemattomana keskeytyneessä tietovisassa heikoimpia lenkkejä olikin löytynyt useita, kentällä heitä ei keskisuomalaisjoukkueesta löytynyt. Kaikki täyttivät paikkansa vähintään kohtuullisesti ja vieraat hallitsivatkin melko suvereenisti ensimmäistä puoliaikaa.

Ensimmäisellä puoliajalla KSEK osui kahdesti. Molemmista maaleista vastasi Santtu Keto, jota voidaankin nyt nimittää valioviheltäjän ohella valioviimeistelijäksi. Kun tolppien välissä ensimmäisen puoliajan häärännyt Jouni Aapajärvinen piti verkkonsa puhtaana, pääsivät keskisuomalaiset vierailijat tauolle turvallisen tuntuudessa 0–2-johdossa.

Santtu Keto, kuva Kylmis

Kierot kuopiolaiset kollegat tulivat kuitenkin toiselle jaksolle aivan uudella asenteella. Kotijoukkue kavensi tilanteeksi 1–2 jo jakson alussa, ja pääsi tasoisin vahvasti paitsiolta haiskahtaneesta rebound-tilanteesta. Samoihin aikoihin keskisuomalaisvislarit tuhlasivat toisessa päässä paikkoja sellaisella prosentilla, että heikompi hirvitti.

Kaiken kaikkiaan KSEK:in hyökkäyskalustolle täytyy antaa tunnustus hyökkäysten monipuolisesta tuhlauksesta. Useimmiten viimeinen kosketus päättyi hyvän torjuneen savolaisvahdin ulottuville, mutta vaihtelun vuoksi osa tilanteista päättyi yli tai ohi – myös maalipuiden kestävyys testattiin useampaan otteeseen.

Yrittäminen kuitenkin palkittiin ja aurinko paistoi keskisuomalaiseen risukasaan pelin viime minuuteilla, jolloin kärkimiehenä piirisarjokakin kolunnut Jari Pilkkakangas ohjasi luukulle

tulleen keskityksen verkon perukoille. Tosin maalintekijä itsekkin tunnusti, että pallon ohjautumisen maalin ylitse esti vain se, että peliväline osui hänen pohkeeseensa jalkaterän sijasta.

Isäntäjoukkue oli antanut kerhollemme hyvän ja toisinaan kovaotteisenkin vastuksen (tosin kaikki keskisuomalaisetkaan eivät jääneet kakkosiksi tällä saralla), mutta ei pystynyt kuitenkaan kaatamaan ottelua hallinneita vierailijoita. Pelissä oli säilynyt jännitys loppuun asti, mutta kuten maaliseppo Keto asian laitto: ”Olisihan se ollut kauheaa, jos olisimme vielä onnistuneet häviämään.”

Jälkipelit käytiin Kuopion keskustan tuntumassa, Savon Sanomien tiloissa. Siellä tuomarimme kunnostautuivat niin lauteilla kuin ruokapöydässä ja osoittivat vielä kiitettävää nesteensietokykyäkin. Parin tunnin oleskelun ja pöytien tyhjentämisen jälkeen iloinen seurue kerääntyi bussiin ja suuntasi kohti Jyväskylää. Paluumatka ajettiin kolmen pysähdyksen taktiikalla ja perinteitä kunnioittaen.

Nesteentasaus.

Jyväseudulle saavuttiin hieman ennen iltakymmentä ja huhujen mukaan osa matkalaisista osoitti kisakestävyytään pitämällä kerhomme mainetta yllä myös Jyväskylän kesäisessä yöelämässä aina aamuyön tunneille saakka. Ensi vuonna tapahtuma järjestetään Keski-Suomessa ja kerhollemme onkin vakaa aikomus kasvattaa silloin jo ennestään komeaa tappiottomien ottelujen sarjaansa.

Keski-Suomen erotuomarikerho, edustusryhmä 2003

Nuorten tuomareiden kurssi 1, Rauma, 12.-15.6.2003

Torstai 12.6.

Kelloni soi 4.40 ja oli aika lähteä matkaan. Taksin ja junan avustuksella saavuin Tampereelle vähän ennen seitsemää. Etukäteen oli sovittu tapaaminen kahden kollegan kanssa Tampereen asemalla. Herrat Nuppola ja Lahtinen saapuivatkin paikalle karvan yli seitsemän ja matka Raumalle vuosimallin 85 Opel Corsalla alkoi. Raumalle saavuimme noin kello 9.20. Jäi siis sopivasti aikaa kirjautua sisään majoitusliikkeeseen ja lueskella vielä kertaalleen läpi päivän tuleva ohjelma. Kämpnikseksi paljastui helsinkiläinen Vesa Kuparinen, joka ei ollut vielä saapunut.

Kurssi alkoi kello 10.00 paikallista aikaa, ja niinpä siirryimme alakerran kabinettiin odottamaan avausta. Kouluttajista paikalla olivat Arto Maja, Tapio Yli-Karro, Pentti Levola ja Esa Saarivainio. Tyylikkäästi, vartin myöhässä, paikalle saapuu myös pääsihteeri Jyrki Filppu, joka siirtää vastuun myöhästymisestä Vesa Kuparisen niskoille (Kuparinen työskentelee SPL:n kesätyöntekijänä). Maja kertoo, että pääkouluttaja K. Natri on muissa tehtävissä syksyn MM-kilpailuihin liittyen, eikä saavu paikalle lainkaan. Näin ovat kaikki torstaina Raumalle odotetut henkilöt paikalla.

Ensimmäinen päivä kului teorian parissa. Maja, Yli-Karro ja Saarivainio pitivät kukin yhden luennon eri osa-alueista. Henkilökohtaisella tasolla tuntui enemmänkin vanhan kertaukselta. No, kertaushan on opintojen äiti. Uudenlaista näkökulmaa erotuomariuteen toi Saarivainio, joka luennoillaan käsitteli johtajuutta. Suurin osa tästäkin oli joyliopistolla kuultua, mutta mielenkiintoista oli kuulla Esan näkemyksiä pelon ja jännittämisen merkityksestä ja hallinnasta otteluunvalmistautumisprosessissa. Iltapäivän ohjelmassa oli tutustuminen ottelupaikkoihin ja tietysti Cooperin testi. Porukka oli todella kovassa kunnossa ja itse sijoituin joukon puoliväliin askeleeni hyytyessä 2970m kohdalle. Parhaimmat ehtivät herkästi kipitellä 3200m.

Illan palaverissa jaettiin sitten ensimmäiset määräykset. Olisin mieluiten viheltänyt mahdollisimman varhaisessa vaiheessa mutta toisin kävi. Perjantain määräyksistä löytyi kohdaltani kaksi aet tehtävää ja niinpä piippaukseni jäi lauantaille.

Perjantai 13.6.

Vapaaehtoiselle aamulenkille kello 7.00 alkaen lähti 6 innokasta kurssilaista. Itse tyydyin kääntämään kylkeä. Aamiaisen jälkeen kävimme palaverissa läpi turnaussäännöt. Muutoksena ikäluokan tavanomaisiin määräyksiin vaihtosääntö muutettiin siten, että joukkueilla oli oikeus suorittaa 7 normaalia pelaajavaihtoa. Kun säännöt olivat hallussa, oli aika suunnata kentille. Ensimmäinen otteluni oli Äijänsuostadiumin avausottelu Vaasa-Åland. Kolmikkona Holmqvist (Vaasa), Jönkkäri (Pori), Koskiniemi. Ottelu sisälsi mielestäni poikkeuksellisen paljon tapahtumia. Mm. Ambulanssikyödin vaatineen polvivamman ja paikoiltaan siirtyneen maalin. Holmqvist hoiti pelin erinomaisesti, eikä avustavienkaan toiminnassa ollut moitteen sijaa. Tarkkailija Majalla oli samankaltainen näkemys asioista.

Ensimmäinen turnausruokailu meni järjestäjiltä penkin alle ja niinpä emme ehtineet syödä kunnolla ennen toista peliä. Kinkkuwrap pelasti tilanteen ja olimme valmiita seuraavaan taistoon. Ottelu Turku- Kaakko pelattiin Otanlahden yleisurheilukentällä, kolmikkona Uusitalo (Kokkola), Koskiniemi, Kuparinen (Hki). Ottelussa ei tapahtunut mitään poikkeavaa ja tuomaristo selvisi tehtävästään melko vähällä vaivalla.

Illan palaverissa käytiin läpi päivän asioita. Kaikki oli sujunut odotetusti. Nopeimmat tarkkailijat jakoivat jo päivän pelien arvostelut. Myöskin kykykouluttaja Rauman oli saapunut Raumalle päivän aikana.

Lauantai 14.6.

Aamupäivän ohjelmassa olivat viimeiset c-15 poikien alkulohko-ottelut. Joukossa myös oma vihellykseni Satakunta - Keski-Suomi. Aurinko paistoi ja tuuli kävi jäämereltä, kun saavuimme ottelupaikalle, Äijänsuon hallinurmelle, tuntia ennen pelin alkua. Avustavat erotuomarit ottelussa olivat Lahtinen (Tre) ja Jönkkäri. Tarkkailijana Pentti Levola. Ottelun alkuasetelma oli selvä. Satakunnan tuli voittaa Keski-Suomi vähintään kuudella maalilla mennäkseen jatkoon lohkon voittajana. Tasoero joukkueiden välillä oli selvä ja tilanne nopeasti 3-0. Yhteistyö avustavien kanssa toimi moitteettomasti. Ottelua pelattiin käytännössä yhteen päähän, mutta pelin lukemista hankaloitti epätasainen alusta ja puuskittainen tuuli. Ottelu oli rauhallinen ja siisti, ei varoituksia. Satakunta teki väkisin taululle lukemat 6-0 Keski-Suomen suosiollisella avustuksella. Katsomassa olleet Helsingin pojat yrittivät jopa lahjoa avustavaa erotuomaria, jotta maalinteko loppuisi neljän maalin jälkeen. ;) Tarkkailija Levola kiitteli tuomariston yhteistyötä, mutta antoi pieniä moitteita ennakoivasta pelin johtamisesta.

Ruokailun jälkeen pidimme pikapalaverin, jossa jaettiin iltapäivän nimeämiset. Osakseni tuli viheltää toinen ottelu samana päivänä. Vastakkain olivat Äijänsuolla Itä ja Åland. Avustaviksi tuomareiksi sain Nuppolan (tre) ja Satakunnan piirin edustajan. Kurssilaisista Laakso loukkasi polvensa, eikä pystynyt jatkamaan enää lauantaina. Niinpä jouduimme täydentämään yhden kolmikon aina kurssin ulkopuolelta.

Päivän toinen vihellys alkoi selvästi tuntua jaloissa, vaikuttaen liikkumiseen ja sijoittumiseen, joista pelin jälkeen sainkin hiukan moitteita tarkkailijalta (liittokouluttaja Pertti Peltola). Yhteistyö sujui jälleen, varsinkin Nuppolan kanssa, loistavasti. Itä-Suomi voitti lopulta pilkuilla 5-4 ja näin Ahvenanmaan unelma kymmenen vuoden tappiokierteen päättämisestä valui kumirouheeseen. (Keski-Suomi sen sitten lopulta päätti sunnuntaina.)

Saunan ja uinnin jälkeen istuimme hotellin ravintolaan palloliiton tarjoamalle illalliselle, jossa jaettiin finaaliapäivän nimeämiset. Filppu selvitti hiukan nimeämisten perusteita ja taustaa, mutta ainakin itselleni tämä jäi hiukan epäselväksi. Osakseni tuli olla aet 1 c-14 poikien finaalisissa. C-15 poikien finaaliin valittiin kolmikko Holmqvist (Vaasa), Kääriäinen (Oulu), Laukkanen (Lappeenranta). Holmqvist oli esityksillään, varsinkin vahvalla liikkumisellaan, nousset oikeutetusti finaalin piippariksi.

Illallinen oli loistava, samoin porukan yhteishenki. Väsymys alkoi kuitenkin painaa ja niinpä siirryimme lakanoiden väliin varhaisessa vaiheessa iltaa.

Sunnuntai 15.6.

Hyvin nukutun yön jälkeen jatkoimme aamiaisella hyvässä hengessä. Tankkauksen lomassa selvisi ainakin kaksi asiaa. J.Filppu on huipputuomari ja V. Koskiniemi varsin nokkela kaveri. (Siis toistemme mielestä.) Matemaattisen logiikan päättelysäännöt pätevät myös palloliiton kurseilla. Kiitos Jyväskylän yliopistolle. Aamiaisen jälkeen siirryimme pieneen palaveriin, jossa kävimme läpi kurssia ja sen antia. Osanottajat kokivat kurssin tärkeimmäksi anniksi uusien saman tason tuomareiden tapaamisen sekä erilaisen tarkkailupalautteen saannin. Teoriapuolta pyydettiin kehittämään hiukan tarkemmin kohdennettuun suuntaan ja mietittiin myöskin mahdollisen kenttäkoulutuksen lisäämistä ohjelmaan. Yleiskuva kurssista oli kaikin puolin positiivinen.

Tämän jälkeen tyhjensimme huoneemme ja marssimme ryhdikkäästi pelipaikalle odottelemaan finaaliotteluiden alkua. C-14 poikien finaalissa kohtasivat Itä-Suomi ja Turku. Tuomarikolmikkona Jönkkäri, Koskiniemi, Kuparinen. Ottelua hallitsi selvästi pelaavampi Turku, Itä-Suomen tyytyessä lähinnä pitkään räiskintään. Yhteistyö toimi tässäkin ottelussa hyvin. Ottelun tuomarin jännittäminen aiheutti hiukan levottomuutta penkillä ja katsomossa. Pojat olivat kuitenkin tulleet pelaamaan ja niinpä ottelussa ei vaadittu mitään erityistoimenpiteitä. Turku oli parempi ja voitti. Ottelun jälkeen tarkkailijana ollut J.Filppu antoi pitkän palautteen, jonka jälkeen pääsimme seuraamaan pääottelun toista puoliaikaa. Holmqvist hoiti finaalin sille sopivalla arvolla ja voitiin todeta, että Turku oli mestari myöskin vanhemmassa ikäluokassa.

Palkintojenjako suoritettiin Rauma-salissa, joka oli ehkä hiukan alimitoitettu henkilömäärään nähden. Tilaisuudessa palkittiin mitalijoukkueet ja finaaliuomarit. Erikoispalkinnoin lisäksi parhaat pelaajat ja tuomari. Direktoraatin valinta osui Kimmo Vanteen (Rauma) kohdalle. Itse en päässyt Vanteen vihellyksiä seuraamaan, mutta huhu kertoi, että pätevä kaveri oli kyseessä. Kokoonnuimme vielä porukalla ala-aulaan, jossa palkitsimme keskuudessamme Holmqvistin. Paiskasimme kypälää ja päätimme Pohjola turnauksen Raumalla yhteishuutoon.

Yhteenvetona turnauksesta todettakoon seuraavaa. Sain viheltää kaksi peliä, jotka eivät juurikaan tarjonneet mahdollisuuksia normaalia parempiin näyttöihin. Ei tullut alisuoriutumisia, mutta ei myöskään loistavaa onnistumista. Kolmessa avustavan tehtävässäni ei tullut epäonnistumisia.

Keskusteluissa muiden tuomareiden kanssa kävi ilmi, että kerhomme harjoittama koulutus- ja tarkkailutoiminta on muita edellä niin laadullisesti kuin määrällisestikin (Pidetään tästä kiinni myös jatkossa.) Tuomareiden taso kurssilla oli todella tasainen. Holmqvist erottui edukseen varsinkin vahvalla fysiikallaan. Kokemukseltani sijoituin tuomarivuosiini (10) osalta ihan kärkeen, tasoltani keskiarvoon. Kokeneimmilla kolmosen vuosia oli jo neljä.

Henkilökohtaisella tasolla täytyy tietysti olla hiukan pettynyt, kun en sunnuntain matseissa päässyt viheltämään. Kaikkien tavoitteena on tietysti puhaltaa finaalissa, tällä kertaa vain otteluarpa ei osunut omalle kohdalleni. Hiukan harmitti myös se, ettei T.Yli-karro tai M.Rauman käynyt katsomassa yhtään ottelua. Yli-Karron kansainvälisen kokemuksen ollessa uskomatonta luokkaa, olisi ollut todella mukavaa kuulla hänen mielteitään tarkkailijana. M.Rauman, alueemme kykytarkkailija, lupasi kyllä kesän aikana eksyä myös Jyväskylään. Jään odottamaan lupauksen käymistä toteen. (Toim. huom. M. Raumania ei Jyväskylässä kesällä nähty...)

Ville Koskiniemi

Viisi päivää jalkapallopääkaupungissa

Teksti: Lari Vesander

Kuvat: LV ja Tommi Paunonen

Edellisessä Pupillissa kerroin kirjaprojektini ensimmäisestä reissusta Tampereelle. Sen jälkeen olen käynyt jo Turussa tutkimassa paikallista jalkapalloilua, todistamassa Veritas-stadionin avajaisia (oikeastaan siellä oli rakennettu vain uusi katsomo ja nimetty sitten koko höskä uudelleen, mutta se ei kuulu tähän) ja sen ensimmäistä vaihtoa, joka tapahtui puoliajalla, kun erotuomari Jouni Hyytiälle haettiin katsomosta kenttäkuulutuksella sijaista. Lopulta hätävaraksi ilmoittautui vasta yhden ykkösdivarimatsin viheltänyt Pasi Kallio, joka selviytyi yllättävästä urakastaan olosuhteisiin nähden hyvin.

Seuraava kirjakeikkani suuntautui kesäkuun alussa Helsinkiin, josta oli tullut viiden päivän ajaksi Euroopan jalkapallopääkaupunki mm. Serbia-Montenegron (ent. Jugoslavia) ja Italian vierailujen ansiosta. Noiden toivoa herättäneiden päivien aikana nähtiin arvokisahaaveiden kannalta elintärkeiden ottelujen lisäksi myös paikallisen katsomokulttuurin kansainvälistymistä.

Odotellessani Olympiastadionilla Suomi–Serbia-Montenegro -ottelun alkua selkääni satoi ensin popcornia ja sitten vessapaperia. Ei sillä, että katsomossa olisi ollut hulinoitua, ei sinne päinkään – ei vaikka Suomen maajoukkueella oli edessään elintärkeä EM-karsintaottelu. Katsojia virtasi stadionille tasaiseen tahtiin ja minä, mietin mitä serbit ajattelevat videotaululla pyörivästä Mikko Kuustosen ”Tulimaan tango” -videosta.

Kun oli kansallislaulujen aika, suomalaiskatsojat nousivat kohteliaasti ylös, seisoiivat Serbia-Montenegron hymnin ajan ja jopa taputtivat sille. Se oli asiallisen suomalaista käytöstä, kunnioitusta vierailevaa vastustajaa kohtaan. Kohteliaisuudet jatkuivat aluksi kentälläkin, sillä isännät tarjosivat serbeille 4. minuutilla mainion maalipaikan, josta kuitenkin selvittiin säikähdyksellä.

Kymmenen minuuttia myöhemmin ote oli siirtynyt Suomelle ja 18. minuutin kohdalla joukkue sai rakennettua painetta vierasmaalille. Jari Litmanen yritti ilmapalla kääntölaukauksella, mutta serbipuolustus sai siivottua pallon kulmaksi. Tilannetta menivät juonimaan Litmanen ja Joonas Kolkka.

Kulma pelattiin lyhyenä ja Litmanen siirsi pallon rangaistusalueen ulkonurkkaukseen. Italiaa vastaan samanlainen kulmatyöskentely oli epäonnistunut – italialaiset olivat päässeet katkoon ja kymmenen sekuntia myöhemmin peli oli käytännössä ohitse. Tällä kertaa Kolkka ehti kuitenkin palloon ennen puolustajaa ja keskitti alueelle, jossa Sami Hyypiä potkaisi pelivälineen lakaisevalla vasemman jalan liikkeellä matalana maaliin.

Stadionilla alkoi olla ensimmäistä kertaa jonkinlaista tunnelmaa. Lehterit olivat vain puolillaan, paikalle oli vaivautunut vaivaiset 17 000 katsojaa, mutta he saivat rahoilleen täyttä vastinetta. Serbia sai aikaan yhden tilanteen, mutta ote pysyi Suomella. 25. minuutilla Mika Nurmelan keskitys kimposi puolustajasta ilmaan, ja taempana odotellut Forssell joutui tulemaan tilanteeseen vauhdilla.

Samassa rytäkässä Forssell tuli hieman Sinisa Mihaljovic selkään. Kokenut ja ylimielinen Mihaljovic päätti näyttää nuorelle Forssellille kuka kääntää, minkä jälkeen ranskalaistuomari Claude Colombo päätyi samaan ratkaisuun serbipuolustajan kohdalla. Itse asiassa yllätyin kun minulle selvisi, että Mihaljovic oli ”vain” tönäissyt Forssellia – tosin me kaikki tiedämme, että jälkipeli on

aina vähintään varoituksen paikka. Serbien protestoinnista huolimatta Colombo oli järkähtämätön ja sai kotiyleisöltä aplodit ratkaisustaan.

Ranskalaistuomari Claude Colombo on juuri näyttänyt Siniha Mihajovicille kuka käsksee. Aet rauhoittelee em. antisankaria.

Tämän jälkeen ote kääntyi Suomelle, ja kotijoukkue sai vielä ennen taukoa onnekkaan maalin kun Joonas Kolkan keskitysyrikykseen tuli yllättävää kierrettä ja se painui suoraan vieraiden verkkoon. Hölmistynyt maalintekijä tyytyi tuulettamisen sijaan levittelemään käsiään. (Pari päivää myöhemmin haastattelin Kolkkaa ja Aki Riihilahtea. Kysyin Kolkalta oliko hän yrittänyt maalia, ja ennen kuin hän ehti sanoa mitään, Riihilahti huusi: ”No, ei todellakaan!” Suunvuoron saatuaan Kolkkin myönsi hakeneensa keskitystä.)

Toisella puolijajalla Mikael Forssell sinetöi Suomen voiton komealla maalilla ja kun hänet vaihdettiin kymmenen minuuttia ennen loppua Shefki Kuqin, yleisö osoitti seisaaltaan suosiota. Se oli kuitenkin vaisu reaktio verrattuna siihen, jonka Colombo sai aikaan neljä minuuttia myöhemmin, kun ei tuominnut vapaapotkua vaihtopelaaja Shefki Kuqin kaatamisesta.

Vajaat kymmenen minuuttia myöhemmin Colombo puhalsi pelin päättyneeksi. Suomi oli kaatanut Serbia-Montenegron 3–0 vakuuttavan esityksen jälkeen. Se oli EM-karsintojen suurin suomalainen huippuhetki siihen mennessä, mutta kovin moni ei ollut todistamassa tapahtumaa. Puolityhjällä stadionilla ei syntynyt hurmosta missään vaiheessa. Tosin kolmannen jälkeen tunnelma vapautui huomattavasti ja osa yleisöstä yritti jopa aloittaa aaltoa (mikä oli tosin jo ennalta tuohon tuomittua, sillä puolillaan olevan stadionin tyhjä katsomonosat olisivat murtaneet viritelmän alkuunsa). Minusta tuntui, että yleisö pelkäsi ensin johdon menettämistä, piti sen jälkeen Serbia voittoa itsestään selvyytensä ja lähti heti ottelun loputtua odottamaan keskiviikon Italia-ottelua.

Totuutta taululla ja sen vieressä... Suomalainen jalkapalloilu elää EM-karsintansa riemukkainta hetkeä, jota vain harva on tullut jakamaan maajoukkueen kanssa.

Seuraava päivä olikin sitten Helluntai – tosin en tajunnut sitä ennen kuin olin kierrellyt katsomassa keskustan liikkeiden suljettuja ovia ja ihmeteltyt eivätkö sunnuntai aukioloajat yletykään pääkaupunkiseudulle. Päästyäni ajan tasalle, päätin kuluttaa aikaani toisin. Kävin katsomassa inhimillisen kävelyetäisyyden päässä olevia nähtävyyksiä ja suunnistin vielä Linnanmäellekin. Siellä ihmiset nauttivat aurinkoisesta ilmasta ja toisistaan. Jalkapallosta ei näkynyt oikeastaan jälkeäkään.

Koska minua majoittanut ystäväni ei ollut kotonaan, päätin lopulta käyttää edes osan päivästä hyödyllisesti ja lähdin kuvaamaan Olympiastadionia. Otin muutaman kuvan ja ajattelin lisätä kinorullalle vielä kuvia naapurikentistäkin. Pallokentälle päästyäni en kuitenkaan edennyt vähään aikaan. ”Bolliksella”, kuten osa paikallisista areenaa nimittää, oli pelattu juuri tyttöjen Stadi-cupin loppuotteluja. En nähnyt niistä ainuttakaan, mutta jäin seuraamaan niiden jälkeen alkavaa naisten SM-sarjapeliä HJK:n ja Junioriklubin välillä.

Naisten lopetettua kentän sivuitse käveli liigajoukkue FC Jokereiden valmentaja Pasi Rautiainen. Hetkeä myöhemmin toiselle kentälle saapui joukko ihmisiä Italian maajoukkueverkkoissa. Helsinki vaikutti mahtavalta paikalta. Vaikka italialaisporukka paljastuikin alle 21-vuotiaiden maajoukkueeksi, jäin seuraamaan heidän harjoituksiaan ja Jokeri-miehistön treenausta pariksi tunniksi.

En olisi luultavasti tehnyt sitä sateisella kelillä, mutta toisaalta tulen jalkapallon kehitykseen ”mustaksi aukoksi” nimitetystä alueelta, jossa kakkosdivarin ottelukin on jalkapallollisesti iso tapaus, niinpä liigaseuran tai ulkomaisen maajoukkueen (vaikka nuorten) harjoitustenkin seuraaminen on minulle kokemus. (Lisäksi pieni pyörähdys lähitienoilla paljasti, että Finnair Stadionin takaisilla kentillä pelattiin harrasteotteluja pitkin iltaa. Helsinki tuntui jälleen keskeiseltä paikalta jalkapallokartalla.)

Jokereiden lopetellessa harjoitteluaan, menin tiedustelemaan valmentaja Rautiaiselta ehtisikö hän vastata muutamaan kysymykseen. Entiseltä maajoukkuepelaajalta ja intohimoiselta jalkapallomieheltä irtosi kuin irtosikin lyhykäinen juttutuokio.

Kysyin aluksi hänen mielipidettään Suomen edellisen päivän esityksestä.

”En ollut itse katsomassa sitä, seurasin pelin kotona tv:stä. Hyvä tulos, mutta tietenkin täytyy sanoa, että voitosta huolimatta se punainen kortti muutti varmasti niitä asetelmia. Ja sehän täytyy rehellisyyden nimissä sanoa, että se oli tuomarilta kyllä suuri virhe. Vaikka se nyt oli mikä... niin eihän se ollut, hyvä jos oli keltaisen kortin arvoinen. Jos olis tollanen tuomari, niin meillä lentäis joka liigapelissä puolet jatkista ulos. Mutta se ei ota mitään Suomelta veke, edelleen on hengissä ne pienen pienoiset toiveet.”

Mietin hetken aikaa millaista peliä Jokerit oikein pelaavat, mutta en viitsinyt takertua asiaan. Jatkoin haastattelua ja kysyin onko totta, että suomalainen jalkapalloilu kehittyy koko ajan?

”Kun aina puhutaan noista mittareista, niin seurajoukkueista voidaan olla eri mieltä – seurajalkapalloilussa sitä välimatkaa ei ole saatu kiinni, jopa päinvastoin. Mitä maajoukkueeseen tulee niin... Suomi tarttis sitä pääsyä kisoihin. Puhutaan mitä puhutaan, kuka on kakkonen ja kolmonen, niin Suomen futis tarttis sitä isoo harppausta ja päästä kisoihin.”

Kisapaikasta on unelmoitu pitkään, mutta miten realista vielä tässä vaiheessa on odottaa – tai jopa vaatia sitä arvokisapaikkaa?

”En mä tiedä vaatiko sitä kukaan – luulen että ne on kaikki kuitenkin enemmän tai vähemmän toivomusasteella. Sanotaan nyt näin, että varmasti se on ihan luonnollinenkin juttu: Jari on kauan maailman huipulla, Hyypiä on ollut kauan maailman huipulla, mä en usko että Suomen maajoukkueella on ollut koskaan noin paljon pelaajia eri eurooppalaisissa seuroissa. MM-kisoihin ja EM-kisoihin on varmasti mennyt huonompiakin maita, huonommalla personaalipolitiikalla. Nyt kun katsoo niin veikkausliigapelaajilla ei ole enää mitään asiaa Suomen maajoukkueeseen. Se kertoo jo jostain.”

Minkälaiset mahdollisuudet Suomella on Italiaa vastaan?

”No, kaikissa peleissä on aina se mahdollisuus, eihän Italia nyt mikään ylitsepääsemätön este ole. Varmasti ottelun alku tulee olemaan tärkeä. Serbia-ottelun myötä tällainen positiivinen fiilis on siellä taustalla. Jokainen peli on tietysti eri peli. Suomi tarttee täysosumii, mä lasken niin, että Suomi tarttee voitot näistä kaikista viimeisistä peleistä, se on se ainut laskutoimitus.”

Maanantaina menin Suomen maajoukkueen lehdistötilaisuuteen. Siellä eräs toimittaja kysyi Hyypiältä Palermossa sattuneesta tilanteesta, jossa Christian Panucci oli yrittänyt hankkia pilkkua. ”Se kuuluu heidän tyyliinsä. Se laitapakki yritti kalastaa rankkaria, mutta oli heti lyömässä kättä päälle...”, Hyypiä totesi ja toivoi tuomarin olevan tarkkana vastaavanlaisissa tilanteissa keskiviikkona.

Heti tämän perään nostettiin esille tulevan Italia-pelin tuomarin kansallisuus. En tiedä olisiko vastaava mahdollista jossain muussa maassa, mutta Suomen kaltaiseen viileään sivistysvaltioon kysymys tuntui hieman oudolta. Tietysti lehdistötilaisuudessa puhuttiin paljon muustakin. Kaiken kaikkiaan tunnelma maajoukkueessa vaikutti hyvältä ja vapautuneelta. Ja ainakin lehdistössä tunnustettiin Serbia-voiton merkitys.

Tiistaina jututin A-lehden uudessa toimitustalossa Futarin toimituspäällikköä Jouko Vuorelaa. Hän oli itsekin pelannut aikoinaan maajoukkueessa ja piti Suomen lauantaista esitystä mallikkaana. ”Pelistä näkyi se, että kun maajoukkueen ympärillä on ollut valmentajaspekulaatiota ja muuta, niin aisti sen, että pelaajat olivat kokoontuneet yhteen ja nousseet päävalmentajan taakse – joukkue osoitti peliotteillaan tukensa. Ja tilannehan oli jo 1-0 siinä vaiheessa kun Mihaljovic ajettiin ulos, joten peli oli selkeästi Suomen vietävissä. Ulosajo oli vain niitti, sen jälkeen serbeillä ei ollut mitään tehtävissä.”

Vaikka Suomi johti puoliajalla ja sillä oli miesylivoima, niin kukaan Stadionilla ei hymyillyt. Tunnelma oli pikemminkin pelokas...”Siellä oli varmaan paljon samoja ihmisiä, jotka olivat olleet katsomassa Unkari-peliä. Jalkapallossa Suomella ei ole juurikaan ollut ilon hetkiä ja silloin kun se kerrankin on lähellä, niin se muuttui vielä tällaiseksi pettymykseksi. Näihin ei olla totuttu. Tämä oli sellaista, mutta pelaajat toisella puoliajalla että kyseessä oli aivan suvereeni esitys. Ei siellä ollut mitään hätää”, Vuorela vakuutti.

Hyvä tulos, hienoa peliä, mutta vain 17 000 katsojaa, eikä ollenkaan hurmosta...”Mestareiden liigamatsitkaan vuonna 98 eivät vetäneet stadionia täyteen, vaikka siellä pelasi huippujoukkueita. Ensimmäisessä ottelussa oli vähän päälle 20 000, ne nousivat siitä vähitellen ja vasta viimeisessä PSV-pelissä stadion oli ihan täynnä. Samalla tavoin Suomessa sellaisia aitoja kannattajia – puhumattakaan asiantuntijoista – on jalkapallossa, ja monessa muussakin lajissa, hyvin vähän.”

”Suurin osa ihmisistä on sellaisia, jotka lähtevät mukaan hurmoksellisiin tapahtumiin. Italia on kova maa ja sitä tullaan vielä kuitenkin enemmän katsomaan kuin Suomen taistelua Serbiaa vastaan. Enemmän tässä oli kuitenkin, jos katsoo viime syksynä Azerbaidzhan-ottelua Wales-pelin jälkeen, siellä oli vähän yli 10 000 katsojaa. Se oli selvä osoitus siitä, että paljon pitää vielä tapahtua ennen kuin tästä tulee jalkapallomaa.”

Toinen huomaamani asia, oli se, että kun jätetään maalit pois laskuista niin suurimmat yleisön reaktiot sai päälleen tuomari. ”Se on tyypillinen ilmiö suomalaisessa jalkapallokatsomossa, meni mille tasolla tahansa. Jos vertaa Englantiin, jossa tätä lajia on pelattu sata vuotta, siellä katsojat ymmärtävät lajia paljon paremmin. He ymmärtävät ahtaassa tilassa tehdyn pallonhallinnan tai laidanvaihdon arvon, ja ne palkitaan aplodeilla. Suomessa ei ole vielä katsojissa niin paljon asiantuntijoita”, Vuorela totesi ja lisäsi vielä, ”ja ne jotka vielä ehkä tietää siitä, niin suomalaiseen tyyliin he eivät ole paikan päällä kannattajina, huutajina, vaan he ovat katsomassa sitä niin kuin kirkon menoja.”

Tosin pitkä jalkapallokulttuurikaan ei takaa tuomareille työrauhaa. Maailman tunnetuin ja mahdollisesti myös paras erotuomari Pierluigi Collina on italialainen, ja lisäksi huhutaan että saapasmaasta olisi nousemassa vieläkin lupaavampi viheltäjä. Arvokisojen aikaan italialaiset ovat aina ensimmäisinä arvostelemassa muunmaalaisia tuomareita ja usein korostamassa omiaan

parempina vaihtoehtoina. Viheltäjien laadukkuus tuntuu kuitenkin loppuvan kansainvälisille kentille.

Serie A:n tuomareita syytellen lähes joka kierroksella jostakin – useimmiten joidenkin joukkueiden suosimisesta tai toisten vainoamisesta. Italialaislehdistön jalkapallokriitikot antavat tuomareille yleensä melko alhaisia arvosanoja ”ottelutodistuksissa”. Kuin bensana liekkeihin tähän kaikkeen lisätään joka sunnuntai ”Moviola”-show, jossa kelataan monista eri kamerakulmista ja hidastuksista lävitse kierroksen kiistanalaisimpia tuomioita. Muiden ”asiantuntijoiden” ohella ratkaisuja on arvioimassa uransa jo lopettaneita erotuomareita.

Entisen Jugoslavian menosta en sano muuta kuin sen, että tuomarien työturvallisuusvaltuutetulla riittäisi varmasti tehtävää Balkanin maissa.

Keskiviikkona koitti sitten suomalaisen jalkapalloilun totuuden hetki. Olympiastadion täyttyi tiikusateessa maan eri kolkista saapuneista suomalaisista ja parista sadasta italialaisesta. Yleisö osoitti kansainvälisiä elkeitä viheltämällä lämmittelevälle italialaismiehistölle ja toivotti kotijoukkueen tervetulleeksi aplodiryöpyllä. (Tämä siitä huolimatta, että katsomossa oli ainakin tuhat suomalaista italialaisjoukkueen fanipaita päällään.)

Yleisö alkoi vislata Zeljko Siricille, ottelun kerotuomarille jo kahden minuutin jälkeen, kun tämä ei viheltänyt Suomelle vapaapotkua kaksinkamppailu tilanteesta. Parin minuutin päästä katsojat saivat kuitenkin uutta ajateltavaa Joonas Kolkan kaukolaukauksen myötä. Tuo tilanne aloitti hyvin valmistautuneen ja latautuneen kotijoukkueen vahvan jakson.

Suomi pelasi tasavertaisesti Italian maailmantähtiä vastaan – ja oli itse asiassa ottelun parempi osapuoli. Se hallitsi peliä. 15. minuutilla Mika Nurmela ahdisti Fabio Cannavaroa päätyrajan tuntumassa ja pallo meni Inter-topparista hetkeksi kentän ulkopuolelle. Nurmela ja Mikael Forssell viittoilivat kulmaa, avustava oli samaa mieltä ja nosti välittömästi huomioliputuksen. Tuomarin huomio oli kuitenkin pelitilanteessa, joka sai jatkua niin pitkään, että Forssell pamautti pallon verkkoon.

Tämä sinänsä hyvin tehty maali valui kuitenkin tyhjiin, kun erotuomari Siric älysi vihdoinkin vilkaista edelleen lippuaan ylhäällä pitävään avustavaansa. Yleisö osoitti tietysti mieltään tilanteesta täysin sääntöjen mukaisesti tuominneelle erotuomarille, vaikka koko harhaosuma oli oikeastaan Siricin ansiota. Jos kroaattipuhaltaja olisi ottanut ajoissa katsekontaktin avustavaansa koko soppa olisi jäänyt syntymättä.

Vaikka Suomi loikin tilannetta seuranneesta kulmasta jälleen mainion maalipaikan, on sanomattakin selvää, että tämä tapaus vaikutti suomalaisyleisön suhtautumiseen erotuomariin. (Jota eräs takanani istunut kannattaja kutsui huonon nimimuistinsa ja maistaneisuutensa takia Nescaféksi). 25. minuutilla Forssell pääsi ampumaan pilkun kohdalta irtopallon kohti maalia, mutta laukaus kilpistyi italialaispakin jalasta kulmaksi.

Paria minuuttia myöhemmin Forssell laukoi paristakymmenestä metrillä yli ja hetken päästä Nurmelan vapaapotku vaarallisesta paikasta pysähtyi Italian muuriin. Suomi loi lähes jatkuvaa painetta italialaisten maalille.

Suomen painostus oli parhaimmillaan, kun Alessandro Nesta törmäsi kulmatilanteessa maalivahti Buffoniin. Maailmankuulu puolustaja jäi maahan makaamaan ja Siric kutsui heti tilanteen rauettua parit paikalle. Nesta ei kuitenkaan noussut niille. Törmäys oli todellinen, mutta luulen, että loppuosa oli huipputopparin taktinen veto. Ja todella onnistunut sellainen: Italia sai lähes minuutin hengähdystauon juuri silloin, kun he sitä kipeimmin tarvitsivat – Nestakin palasi saman tien peliin.

Minuutti sen jälkeen, kun vapaapotku oli annettu ja Nesta tullut takaisin kentälle, pallo oli Suomen verkossa. Vielä kuutta sekuntia aikaisemmin se oli ollut Nestalla omalla kenttäpuoliskolla, mutta peri-italialaiseen tapaan pallo pelattiin nopeasti, kahdella yhdenkosketuksen syötöllä, maalille nousevalle Francesco Tottille. Chievo-hyökkääjä Corradi työnsi Hannu Tihisen kumoon juuri keskityksen lähtiessä ja maalissa Jussi Jääskeläinen oli vain silmänräpäyksen päässä tärkeästä torjunnasta. Tottin laukaus painui kuitenkin armotta verkkoon.

Seurasin tilannetta toisesta päästä kenttää, eikä kukaan katsomonosassamme hä täöntynyt pallon mentyä verkkoon. Avustava erotuomari näytti nimittäin seisovan sivurajalla lippu tanassa ja pari italialaispelaaja juoksi häntä kohti protestointiaikeissa. Ilmeisesti aet oli vain keskittynyt keskiviivaspuurin kustannuksella maalin kirjaamiseen ja unohtanut sitten lippunsa huonoon asentoon. Meille karu totuus selvisi kuitenkin vasta siinä vaiheessa kun pettyneet suomalaispelaajat kävelivät pallon kanssa keskiympyrään.

Suomi oli jäänyt tappiolle vastoin aiempia kenttätapahtumia, eikä se ollut yleisön mieleen. Varautuneimmista kannattajista tuli katsojia. Kirjoitin vihkooni, että Suomi tarvitsee maalin ennen taukoa. Italia oli kuitenkin pelissä mukana aivan uudella tavalla. Joukkue prässäsi aktiivisesti ja piti palloa paljon enemmän kuin aiemmin. Suomi ei saanut viimeisen vartin aikana kuin yhden kunnan paikan.

Sade oli loppunut ottelun alussa, mutta puoliajalla se teki taas tuloaan. Tunnelmakaan ei ollut enää entisensä. Ensimmäisen puolen tunnin varovaisen innostunut kannustus oli kadonnut. Yleisö oli jäänyt odottavalle kannalle ja vain toivoi hiljaa kotijoukkueen maalia. Italialaisista tämä tuntui varmasti hyvältä, vierasjoukkueen kannalta ei ole mitään parempaa kuin kotiyleisön hiljentäminen – vaikka tämä ei mikään leijonalauma alun perin olisikaan.

Yleisö heräsi enää viheltämään. Joskus joukkovislaus kohdistui erikoistilanteissa aikaa tappaneisiin italialaiseen, mutta useimmiten suomalaiskatsojien silmätikkuna oli tuomari. Tilannetta ei auttanut se, että Siricille tuli huono jakso vajaan tunnin kohdalla, kun Suomi alkoi päästä taas peliin mukaan. Tämä kausi alkoi, kun tuomari hätäili avustavan silmien alla tapahtuneessa tilanteessa ja vihelsi Italialle vapaapotkun vaikka kontaktia ei ollut.

Sen jälkeen pari tasaista kaksinkamppailutilannetta viheltettiin Suomea vastaan ja kun tähän summattiin vielä muutama aiheellinen vapaapotkua, vähän italialaista teatteria sekä yksi lievä suomalaisen kohdistunut mutta viheltämättä jäänyt rikkomus, oli kroatialainen jäänyt yleisön purentaan. Kun Siric sitten vihelsi vapaapotkun Suomelle toisesta tilanteesta kymmenen minuutin jaksansa päätteeksi, yleisö tervehti tuomiota ivallisilla aplodeilla.

Samoihin aikoihin Suomi teki ensimmäisen vaihtonsa. Mika Nurmelan takareisi oli krampannut ja Peter Kopteff tuli hänen tilalleen. Se oli taktisestikin hyvä vaihto ja oli kantaa tulosta kahdessa minuutissa, kun Kopteffin keskittämä pallo putosi Kolkalle laukaisupaikkaan. 14 metristä lähtenyt vastapalloveto kimposi kuitenkin pois läheltä seisesta italialaispuolustajasta.

Suomalaiset hakivat maalipaikkaa vielä muutaman minuutin ajan, mutta sitten ottelu ratkesi. Tietysti tilanne oli näyttänyt kymmenen sekuntia aiemmin täysin vaarattomalta. Oikea laitapakki Petri Pasanen oli lähtenyt nousuun ensimmäistä kertaa koko ottelussa. Hän syötti Kolkalle, jonka yhden kosketuksen jatko katkaistiin. Samalla Del Piero lähti juoksuun reilusti omalta kenttäpuoliskolta kohti Pasasen tyhjää tonttia. Näin hänen nousunsa jo hyvissä ajoin. Ensin toivoin, ettei hänelle syötettäisiin ja sitten että hän syöttäisi. Kumpikaan ei toteutunut. Del Piero sai pystysyötön, juoksi alueelle ja tykitti ohjusmaisen kudin etuyläkulmaan.

Ottelua oli jäljellä vielä parikymmentä minuuttia, mutta toivo oli käytännössä mennyt. Pelaajat kyllä yrittivät vielä parhaansa ja 80. minuutilla kentälle vaihdettu Aki Riihilahti ehti käydä taklaamassa Tottia pehmoilematta – kahteen kertaan.

Mitä yleisön käytökseen tulee, niin tietenkään kaikki suomalaiset eivät viheltäneet tuomarille – eiväthän kaikki englantilaisfanitkaan laula. Suomalaiskannattajat taas eivät osaa ainuttakaan laulua, joten valtaosa niistä, jotka olisivat halunneet laulaa, vihelsivät tai buuasivat (kaikki eivät osaa viheltää). Varsinkin kun he eivät päässeet huutamaan kotijoukkueen maalin johdosta.

Tietysti kroattituomarikin teki virheitä. Siric antoi Chievo-kärki Bernardo Corradin ja parin muun italialaispelaajan viivytystä peliä parkkeeraamalla vapaapotkutuomion jälkeen pallon eteen. Hän kyllä puhutteli Corradia asiasta kerran, mutta kun tämä seuraavan kerran saapui ihmettelemään

pysähtyneen pallon muotoja, hän otti auktoriteettisen taka-askeleen ja tyytyi viittoilemaan italialaisen pois tilanteesta.

Siric oli ilmeisesti päättänyt pantata korttejaan viimeiseen asti. Ensimmäisellä puoliajalla hän olisi voinut varoittaa Valakaria tämän katkaistua Italian alkavan vastaiskun karkealla taklauksella. Toisella puoliajalla Derby Countyn mies puolestaan pysäytti pallon Italialle tuomitun vapaapotkun jälkeen – ja potkaisi sen sitten pois. Taaskaan ei tapahtunut mitään puhumista kummempaa. Saman käsittelyn sai takaapäin Corradia taklannut Tihinen.

Tästä kaikesta huolimatta Siricin kohtelussa oli jotain epäreilua. Valtaosa yleisöstä ei pitänyt italialaispelaajista ja erityisesti Totti oli heidän hampaissaan. Katsomoon oli ripustettu mm. kaksi Tottia pilkkaavaa julistetta. Toisessa luki: ”Everyone plays, Totti dives”. Toisessa oli puolestaan laitesukeltajaa esittävä piirros ja sen yllä teksti: ”Totti di mare – diving school”. Yleisön rähmäjalaksi tai kaatuilijaksi pilkkaama pelaaja voi näyttää arvostelijoille pamauttamalla voittomaalin, tuomari sen sijaan pysyy aina puusilmänä.

Ammattituomarit tottuneet kovempaankin kohteluun ja ovat varmasti vihellyksenkestäviä. Kokemattomammat taas eivät. Tuomarin morkkaus on Suomessa alasarjoissa alun perin taitamattomuuden, ymmärtämättömyyden ja auktoriteettivihan synnyttämä ilmiö. Sen takia varsinkin pienemmillä paikkakunnilla liian monen tuomarin ura loppuu ennen kuin on kunnolla alkanutkaan.

Suomalaisten auktoriteettiviha tarkoittaa sitä, että he tottelevat kyllä poliisia ja muita auktoriteetteja, mutta mikäli heillä on mahdollisuus pilkata näitä rangaistuksetta, niin useimmat käyttävät sen – oli arvostelu sitten oikeutettua tai ei. (Ne katsojat, jotka olivat viheltäneet tuomarin päätöksille, vihelsivät usein myös italialaisten kaatumisille. Silti he omaksuivat italialaisen toimintamallin)

Kuluneet viisi päivää olivat antaneet suomalaiselle jalkapalloilulle paljon toivoa ja Italiaakin vastaan maajoukkue pelasi kohtuullisen hyvän ottelun. He olivat valmiita ja olisivat voineet voittaa, mutta Italialla ei ollut huono päivä. Pelin jälkeen suomalaiset olivat näreissään tuomarille. Arvostelijoiden etunenässä oli toppari Sami Hyypiä, joka sanoi, että ”kaveri haluaa ilmeisesti edetä urallaan”. Yleisön viheltämisestä Hyypiällä oli selkeä näkemys: ”Suomalaiset ovat perinteisesti jäyhää kansaa, mutta tänään tuli vähän ääntäkin.”

On tietysti totta, ettei kotimaisessa jalkapallokatsomossa ole koskaan liikaa meteliä. Olisi kuitenkin ollut toivottavaa, että suomalainen jalkapallokulttuuri olisi opetellut äänenkäytössä jonkin muun kansainvälisen tavan.

Vasen, kaks, kolme. Yleisön "suosiota" saavuttanut Serbia-ottelun tuomarikolmikko lämmittelemässä

FIFA U-17 WORLD CHAMPIONSHIP, FINLAND

13TH-30TH AUGUST 2003

Rakas päiväkirjani...

Kuten varmaan suurin osa tämän opuksen lukijoista huomasikin, elokuussa Suomessa pelattiin alle 17-vuotiaiden maailmanmestaruudesta kuningasjalkapallossa. Turnauskaupunkeina toimivat Helsinki, Lahti, Tampere ja Turku. Lopputurnaus oli Suomen Palloliiton historian suurin jalkapalloturnaus. Ainoa vertailukohde ensimmäiselle Suomessa pelattavalle FIFA:n lopputurnaukselle on Helsingin Olympialaiset 1952. Tällaisen turnauksen järjestäminen ja läpivieminen kunniakkaasti vaatii niin paikalliselta järjestelykomitealta kuin FIFA:ltakin suunnitelmallisuutta, tietoutta, venymistä ja saumatonta yhteistyötä sekä tietenkin tuhansien vapaaehtoisten suomalaisten panosta.

Minun siivuni kisaorganisaatiossa kisojen aikana oli vastata kaikkien 36 tuomarin lihahuollosta sekä toimia tuomareiden belgialaisen kuntovalmentajan apumiehenä jokapäiväisissä harjoitussessioissa. Lisänäkin sain vielä Helsingissä pelattuihin otteluihin ”stadionjumpparihommat” eli jos tuomareille ilmaantui ottelutapahtuman aikana vaivoja/kolotuksia, minulla oli töitä.

Minun työpäiväni alkoi joko 7.30 tai 9.00 riippuen siitä kumpi meistä, kuntovalmentaja Jean-Baptist Bultynck vai minä, veti vapaaehtoisen pyörä- tai juoksulenkin tuomareille. Kerrottakoon, että Arabiemiraattien ja Vanuatun miehet eivät olleet mitään armstrongeja pyörän satulassa... Ennen yhdeksää keräsimme JB:n kanssa kaikki treeneissä tarvittavat välineet (tötsät, liivit, pallot, juomat, lääkelaukku...) ja tasan 9.00 lähdimme tuomareiden ja kouluttajien kanssa kohti Pallokenttää.

Harjoitukset koostuivat teknisestä ja fyysisestä osiosta. Tekninen osuus kesti noin kaksi tuntia ja sen vetivät kouluttajat pomonaan entinen huipputuomari Jose-Maria Garcia Aranda. Avustavien erotuomareiden harjoitteista vastasi niinkään espanjalainen Fernando Tresaco Garcia. Harjoitteissa pyrittiin simuloimaan erilaisia pelitilanteita ja haettiin yhtenäistä linjaa ja tapaa toimia kussakin tilanteessa. Tällaisia olivat mm. sijoittuminen erikoistilanteissa, pelaajan loukkaantuminen, näyttöleminen, ennakoiva toiminta rangaistusalueella tapahtuvaan kiinnipitämiseen sekä aet:n yhtenäinen näyttötekniikka. Aluksi harjoitteet näyttivät lapsellisilta ja tuntuivat pitkävetisiltä, mutta päivä päivältä niiden sisältöön tuli lisää vaikeutta, haasteellisuutta ja mielekkyyttä. Uskonkin jokaisen tuomarin hyötynneen rutkasti teknisen osion harjoitteista. Fyysisen osuuden (1-2 h) suunnittelusta vastasi JB, joka olikin keksinyt todella mielekkäitä ja monipuolisia harjoituksia. Kysehän oli kuitenkin lähinnä ainoastaan juoksemisesta. Yhteisen ns. alkuverryttelyharjoitteen jälkeen suurin osa tuomareista siirtyi pääharjoitteeseen, minä vedin lyhyemmän otteluun valmistavan harjoitteen seuraavan päivän tuomareille. Jos fyysisen osion sisältö kiinnostaa, minulta löytyy kaikki harjoitteet paperilla...

Lounaan jälkeen tuomareiden ohjelmaan kuului parin tunnin debriefing –tilaisuus, jossa käytiin videolta läpi edellisen päivän otteluita ja tuomareiden ratkaisuja. Valitettavasti en joka päivä jaksanut osallistua palautetilaisuuteen, vaan otin joskus ansaitsemani ruokalevon. Anyway, tuomaritoiminnan palveluksessa ollut amerikkalainen videoexpertti apunaan aina yksi kouluttaja tekivät AIVAN LOISTAVAA työtä yön hiljaisina tunteina ja kokosivat mielettömän hienot koosteet hidastuksineen ja eri kuvakulmineen kinkkisistä tilanteista. Näissä tilaisuuksissa keskusteltiin myös pelitapojen erillaisuuksista eri maanosissa ja sen vaikutuksesta esim. tuomarin diagonaaliin ja sijoittumiseen, ”erotuomarin aikalisästä”, kultaisen maalin jälkeisestä toiminnasta sekä koston mahdollisuudesta etelä-amerikkalaisten joukkueiden kohdatessa toisensa.

Hieronta-apuna minulla oli viikon kerrallaan kolme nuorta naista, jotka opiskelivat urheiluhierojiksi Helsingissä. Kolmen tunnin hierontalistat a´ 30 min. täytyivät joka päivä, varsinkin eurooppalaiset tuomarit osasivat ottaa hyödyn irti. Onneksi mitään pahempia tule –vaivoja tuomareilla ei esiintynyt.

Jaa, kellohan on jo seitsemän (tai 23.00 jos pelipäivä Helsingissä) ja työpäivä ohi. Saunaan, syömään, puhelinsoitto ja nukkumaan. Raskas komennushan turnaus oli, mutta myös todella mielenkiintoinen. Kisat olivat melkein kaikille tuomareille 1. arvoturnaus ja se näkyi osalla jännittämisenä, osalla ylyrittämisenä, jotkut nauttivat tunnelmasta, joillekin tiptop –tekeminen oli uutta, osalle iski koti-ikävä. Tuskin saan enää mahdollisuutta seurata, tarkkailla ja vertailla ihmisiä maailman joka kolkasta kuten sain tänä vuonna. Ja oppia heiltä!

Ai niin... Ensi kesänä Suomessa pelataan UEFA:n U-19 WOMEN CHAMPIONSHIP –kisat. Nähdään taas silloin!

Marko Hänninen